

Sygn. akt V K 1478/12

1 Ds 4275/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia w V Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Borkowska

Protokolant: Ewa Słowińska

w obecności Prokuratora Iwony Wach

po rozpoznaniu dnia 15.01.2013 r.

sprawy **J. D. (1)**

urodz. (...) w O.

syna K.i A.zd. (...)

PESEL (...)

oskarżonego o to, że:

w dniu 28 sierpnia 2012 r. we W., zabrał w celu przywłaszczenia sweter marki H. o wartości 449,95 złotych czym działał na szkodę (...) sp. k. we W.

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk

I. uznaje oskarżonego J. D. (1) za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu i za ten czyn na podstawie art. 278 § 1 kk wymierza oskarżonemu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 kk karę 20 (dwudziestu) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wartości jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na 2 (dwa) lata próby

III. na podstawie art. 73 § 1 kk oddaje oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego

IV. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary grzywny zalicza okres zatrzymania J. D. (1) w dniach 28 sierpnia 2012 r. i 29 sierpnia 2012 r., przyjmując jeden dzień pozbawienia wolności za równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. K. kwotę 664,20 (sześćset sześćdziesiąt cztery złote dwadzieścia groszy – w tym VAT) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu oskarżonemu J. D. (1)

VI. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych

Sygn. akt V K 1478/12

UZASADNIENIE

W dniu 28 sierpnia 2012 r. około godziny 11.00 J. D. (1) udał się do sklepu (...) mieszczącego się w Galerii (...) przy pl. (...) we W.. W pierwszej kolejności J. D. (1) udał się na stoisko z odzieżą męską marki H. i wziął z regału dwa swetry. Następnie schylił się i do przyniesionej przez siebie reklamówki włożył leżący na regale inny sweter męski marki H. o wartości 449,50 zł. Bezpośrednio potem z trzymany w rękę dwoma swetrami i reklamówką udał się do przymierzalni. W przymierzalni J. D. (1) usunął klips zabezpieczający ze swetra znajdującego się w reklamówce i sweter ten zawiązał na swoim udzie zakładając na niego spodnie. Po wyjściu z przymierzalni J. D. (1) pozostałe dwa swetry odłożył na regał i udał się w kierunku wyjścia ze sklepu.

Zachowanie J. D. (1) wydało się podejrzanym pracownikowi ochrony W. M. (1). Bezpośrednio po opuszczeniu przez J. D. (1) przymierzalni sprawdził on czy nie pozostały tam zabezpieczenia towarów. Usunięty klips zabezpieczający został przez W. M. (1) znaleziony w pojemniku na łyżkę do butów. W. M. (1) udał się za J. D. (1), którego zatrzymał na terenie galerii już poza terenem sklepu (...). Na żądanie pracownika ochrony J. D. (1) udał się do pomieszczenia służbowego, gdzie dobrowolnie poddał się kontroli, która wykazała, iż pod spodniami na udzie ma zawiązany sweter pochodzący ze sklepu. Na miejsce zdarzenia wezwano patrol Policji, który dokonał zatrzymania J. D. (1). Sweter w stanie nieuszkodzonym powrócił do dalszej sprzedaży.

Dowód: zeznania W. M. k.2-3

wyjaśnienia J. D. k.19-22

protokół przeszukania k. 10-11, 39-41

J. D. (1) ma 32 lata, jest bezdzietnym kawalerem, nie mającym nikogo na utrzymaniu. Posiada wykształcenie zawodowe i wyuczony zawód piekarza. Od września 2012 r. J. D. (1) nie przebywa w miejscu zameldowania w O., od tamtej pory skontaktował się z matką tylko telefonicznie pytając czy poszukuje go policja. Oskarżony jest osobą od wielu lat uzależnioną od narkotyków, trzykrotnie podejmował bezskuteczne próby leczenia odwykowego, ostatnią w styczniu 2012 r.

Biegli psychiatrzy rozpoznali u J. D. (1) zespół uzależnienia spowodowany używaniem opiatów (heroiny). T. criminis oskarżony nie miał zniesionej ani znacznie ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia swych czynów i pokierowania swoim postępowaniem.

J. D. (1) był trzykrotnie karany sędownie. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Oławie z dnia 19 kwietnia 2000 r. w sprawie II K 660/99 za czyny z art. 279 § 1 k.k. został skazany na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności. Wyrokiem tego samego Sądu z dnia 31.08.2000 r. sygn. akt II K 328/00 za czyn z art. 207 § 1 k.k. został skazany na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na 3 lata próby. Ostatnie skazanie J. D. (1) nastąpiło na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Gryficach z dnia 30 czerwca 2009 r. sygn. akt II K 533/09. Za czyn z art. 178a § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 50 stawek dziennych grzywny.

Dowód: karta karna k. 56-57

dane osobopoznawcze k.33

opinia sądowo-psychiatryczna k.46-48

wywiad środowiskowy k. 81-83

Przesłuchany w charakterze podejrzanego w postępowaniu przygotowawczym J. D. (1) **przyznał się** do popełnienia zarzuconego mu czynu i wyjaśnił, że dokonał kradzieży odzieży wskazanej w zarzucie, ponieważ potrzebował pieniędzy na książki szkolne dla dzieci kobiety z którą aktualnie się spotyka (k.20-22).

Analiza zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego prowadzi do stwierdzenia, iż wina i sprawstwo oskarżonego J. D. (1) nie budzą wątpliwości. Ustalenia faktyczne Sąd poczynił przede wszystkim w oparciu

o zeznania świadka W. M. (1), a także w oparciu o treść wyjaśnień oskarżonego, przyznającego się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Zdaniem Sądu brak jest jakichkolwiek podstaw do zakwestionowania zeznań świadka W. M. (1), który rzeczowo i logicznie przedstawił przebieg zdarzenia. Zeznania w/w korespondowały przy tym w całości z przyznaniem się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu i z treścią jego wyjaśnień. Należy nadto zauważyć, iż świadek W. M. (1) – jako osoba obca dla oskarżonego – nie ma żadnego interesu w jego fałszywym pomówieniu, w związku z czym, mając na uwadze powyższe, jego zeznania uznać należało za wiarygodne i w pełni wartościowe przy ustalaniu sprawstwa i zawinienia oskarżonego odnośnie zarzucanego mu występku.

Mając na uwadze fakt, iż na podstawie zeznań świadka oraz zgromadzonych w aktach sprawy dokumentów można było bez najmniejszych wątpliwości ustalić przebieg zdarzenia, brak było podstaw do kwestionowania lakonicznych wyjaśnień oskarżonego J. D. (1) i przyznania się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Autentyczności i mocy dowodowej pozostałych zgromadzonych w aktach sprawy dokumentów nie kwestionowano w toku postępowania, zaś dokumenty te pozwoliły na poczynienie ustaleń m.in. w przedmiocie uprzedniej karalności J. D. (1) oraz jego sytuacji życiowej.

Podsumowując powyższe rozważania stwierdzić należy, że zgromadzony w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy pozwala na jednoznaczne przypisanie oskarżonemu sprawstwa zarzucanego mu występku kradzieży. Istotą w/w czynu penalizowanego w art. 278 § 1 kk jest zabór w celu przywłaszczenia cudzej rzeczy ruchomej tj. bezprawne (bez żadnej ku temu podstawy) wyjęcie rzeczy spod władztwa osoby dotychczas nią władającej (wbrew jej woli) i objęcie jej we własne władanie przez sprawcę. Wskazany powyżej czyn jest przestępstwem umyślnym, dla zaistnienia którego wymagane jest wystąpienie po stronie sprawcy zamiaru bezpośredniego, kierunkowego. Innymi słowy, działanie sprawcy ukierunkowane musi być na określony cel, jakim jest przywłaszczenie cudzej rzeczy ruchomej.

Mając na uwadze powyższe, na gruncie niniejszego postępowania nie budzi wątpliwości Sądu to, iż oskarżony J. D. (1) zawiązując na udzie pod nogawką spodni sweter o wartości 449,50 zł, a następnie opuszczając sklep bez zapłaty za w/w produkt, dokonał jego kradzieży, tj. zabrał w celu przywłaszczenia towar stanowiący własność pokrzywdzonego. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego – w szczególności zaś wyjaśnień samego oskarżonego oczywistym jest, iż J. D. (1) działał umyślnie tj. z zamiarem przywłaszczenia w/w swetra w celu jego późniejszej sprzedaży.

W realiach niniejszej sprawy Sąd nie znalazł podstaw, by zakwalifikować czyn przypisany oskarżonemu J. D. (1) jako wypadek mniejszej wagi tj. typ uprzywilejowany przestępstwa kradzieży, określony w art. 278 § 3 kk. W ocenie Sądu, analizowane łącznie okoliczności przedmiotowe i podmiotowe czynu, którego popełnienie zarzucano oskarżonemu, a także stopień społecznej szkodliwości tegoż przestępstwa, wykluczają możliwość łagodniejszego potraktowania oskarżonego i wykorzystania instytucji określonej w art. 278 § 3 kk. W kontekście powyższego podkreślić należy z góry zaplanowany sposób popełnienia przestępstwa oraz działanie oskarżonego (uprzednio trzykrotnie karanego sądownie) z zamiarem szybkiego wzbogacenia się. Stanowiska Sądu nie zmienia fakt, iż oskarżony dokonał zaboru przedmiotu o stosunkowo niewielkiej wartości, który został następnie odzyskany przez pokrzywdzonego. Jak wynika bowiem z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, zabór mienia o małej wartości – sam w sobie - nie jest kryterium decydującym dla uznania czynu za wypadek mniejszej wagi i w żadnym razie nie może przesłaniać wynikających z istoty konkretnej sprawy pozostałych okoliczności przedmiotowych i podmiotowych dotyczących osoby sprawcy. W realiach niniejszej sprawy z kolei, te – wskazane już powyżej okoliczności podmiotowe oraz wysoki, zdaniem Sądu, stopień społecznej szkodliwości czynu – zdecydowanie wykluczają możliwość zakwalifikowania czynu zarzucanego J. D. (1) jako wypadku mniejszej wagi.

Mając na uwadze przytoczone powyżej argumenty świadczące o wypełnieniu przez oskarżonego znamion czynu z art. 278 § 1 kk, Sąd wymierzając oskarżonemu karę, miał na względzie dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 kk, bacząc by wymiar kary był współmierny do stopnia winy oskarżonego i społecznej szkodliwości popełnionego przez niego przestępstwa. Sąd wziął również pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Stopień społecznej szkodliwości czynu, o czym mowa była już powyżej, musi być uznany za wysoki nie tylko z uwagi na

motywację oskarżonego i okoliczności popełnienia czynu, ale również z uwagi na rodzaj naruszonego dobra, jakim w niniejszej sprawie była cudza własność. Jako okoliczność obciążającą Sąd miał na uwadze fakt, że J. D. (1) zarzuconego mu czynu dopuścił się będąc uprzednio trzykrotnie skazanym za przestępstwa przeciwko mieniu, rodzinie, a także bezpieczeństwu w komunikacji. Biorąc jednakże pod uwagę przyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzuconego mu czynu oraz fakt, iż wartość skradzionego mienia (zwróconego pokrzywdzonemu) nie była duża, Sąd doszedł do przekonania, że wystarczającym będzie wymierzenie J. D. (1) kary 6 miesięcy pozbawienia wolności, tj. kary zbliżonej do dolnej granicy ustawowego zagrożenia oraz na podstawie art. 33 § 2 kk kary 20 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wartości jednej stawki na kwotę 10 zł. Kary powyższe będą zdaniem Sądu współmierne do stopnia społecznej szkodliwości czynu zarzucanego J. D. (1), nadto – w obliczu okoliczności przedmiotowych i podmiotowych sprawy – będą adekwatne do stopnia jego winy. W ocenie Sądu wymierzenie oskarżonemu kary grzywny jest celowe z uwagi na fakt, iż sama kara pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem nie będzie stanowić dla oskarżonego realnej dolegliwości, a może wręcz wzmocnić w nim przekonanie o opłacalności naruszania porządku prawnego.

Z uwagi na sylwetkę osobowościową oskarżonego, jego właściwości i warunki osobiste, w szczególności zaś fakt, iż ostatnie skazanie oskarżonego nastąpiło w czerwcu 2009 r. a zatem ponad 3 lata temu, Sąd doszedł do przekonania, iż dla osiągnięcia celów stawianych karze wystarczającym będzie orzeczenie kary o charakterze nie izolacyjnym i danie tym samym oskarżonemu szansy na poprawę w warunkach wolnościowych. Mając na uwadze podniesione powyżej okoliczności, Sąd uznał, iż orzeczenie wobec oskarżonego kary bezwzględnego pozbawienia wolności nie byłoby w realiach niniejszej sprawy celowe, nadto nosiłoby znamiona represji nazbyt surowej. Postawiona wobec oskarżonego pozytywna prognoza kryminologiczna będzie mogła zostać zweryfikowana w okresie próby, który wyznaczony został na dwa lata. W okresie próby kontrolę nad zachowaniem oskarżonego będzie sprawować kurator sądowy w ramach orzeczonego dozoru, przy czym z uwagi na fakt uzależnienia oskarżonego od środków odurzających i konieczność wzmoczonej kontroli jego postępowania oddanie oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora uznać należało za niezbędne. Nadto realną dolegliwością dla oskarżonego będzie obowiązek uiszczenia grzywny.

Orzeczenie o zaliczeniu zatrzymania oskarżonego na poczet orzeczonej kary grzywny znajduje podstawę w treści art. 63 § 1 kk.

Wysokość wynagrodzenia dla obrońcy oskarżonego z urzędu (wraz z podatkiem VAT) ustalono na podstawie § 14 ust. 1 pkt 1 oraz ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348).

Z uwagi na nieznaną sytuację materialną oskarżonego, który aktualnie nie przebywa w miejscu zameldowania, Sąd zwolnił go od obowiązku uiszczenia należnych kosztów sądowych.

(...)

1. (...)

2. (...)

30.01.2013 r.